

O vodníku Slzínkovi a vodničce Veselušce

I. DĚJSTVÍ - SMUTNÝ RYBNÍČEK

U smutného rybníčka sedí vodník Otík na vrbě.

Otík: Dobrý den, no vidíte, jak vám to jde milé děti. Já jsem vodník Ota a připlaval jsem k Vám po řece Otavě (někdy také pod ledem) abych Vás provázel dnešní pohádkou. Chvilí smutnou, chvilí veselou, pohádkou o vodníku Slzínkovi a vodničce Veselušce. Až se otevře opona, ocitneme se ve Smutném rybníčku, kde žije smutný vodníček Slzínek se svou maminkou a tatínkem. A proč je smutný, to uvidíte za chvíli. Tak se pěkně ztište, a ponořte se se mnou do rybníčka, poslouchejte co nám zpívají rybičky smutničky.

Rybičky poplávají a vzdychají. Zpívají:

našem slzavém rybníčku,
zpíváme smutnou písničku. Achy, ach.
Bydlí tu vodníček Slzínek,
jeho mamka a tatínek. Achy, ach.
Je to rodina hádavá,
vládne tu smutná nálada. Achy, ach.
Mráčky se zde stahují,
Slzami rybníček skrápějí. Achy, ach.

Víte co, děti? Pomůžeme jim alespoň s poslední slokou. Je jednoduchá a my se jí naučíme.

~~Ty náš vodníku maličký, už nevy pouštěj slzičky. Achy, ach.~~

Táta: Ty lekníny jsou zase zažloutlé. Copak nevíš, že mají být bílé? Musíš je ihned vybělit. Jak se o ně staráš?!

Máma: Já se o ně starám dobře. Vybledlé jsou od sluníčka.

Táta: Od sluníčka? Vždyť sem jak je rok dlouhý nezasvitne.

Máma: Bodejď by sem svítilo. Sluníčko sem nechce, protože se jenom hádáš a křičíš. Nic neudělám dobře, nechutná Ti co uvařím, a sám neuděláš nic, ani rybník neuklidíš, rákosí nenasekáš, ryby a raky nenakrmíš.

Otík: *A jejej, slyšíte to? Tátínek už zase křičí a nadává. A to je tády na denním pořádku. Hádají se kvůli každé maličkosti od rána do večera. A jejich kluk Slzínek proto od rána do večera pláče.*

Táta: *Zato ty se celý den nezastavíš. Podívej se na ty hrnečky. Všechny dušičky nám ulítly, protože jsi nechala všechny pokličky otevřené, kde já teď budu shánět nové, když k tomu našemu rybníku už nikdo nechodí.*

Máma: *A ty se divíš? Voda je zde kalná, plná žabince, na dně jsou staré plechovky a rozbité lahve. Každý by si zde jenom pořezal chodidla. A , pokličky na hrnečcích s dušičkami náhodou zavírám. To ty je necháváš otevřené, když je počítáš.*

Táta: *Nevíš, proč bych je počítal, když nám všechny stejně uletí? A vůbec, dej mi něco k jídlu, mám hlad.*

Máma: *Nic nemáme, v noci jsi všechno co bylo ve spížírně snědl. Musíš natrhat nové lekníny a stulíky, já pak z nich upeču koláč.*

Táta: *To si raději půjdu natrhat do lesa maliny a borůvky.*

Máma: *Jen jdi. Teď v zimě tam nenajdeš nic. A kde je kluk? O toho se taky nestaráš. Místo abys ho učil chytat ryby, stahovat lidi do vody a vůbec všemu co musí hastrman umět jen nadáváš, že pořád brečí a nic z něj nebude.*

Táta: *Je celý po tobě, tak co bys chtěla, uť si ho sama, toho ubřečence.*

Otík: *Vidíte děti, říkal jsem Vám to, ti se budou hádat celý den. A Slzínek proto jen brečí a brečí.*

*Pojď za námi Slzítku
Pojď na malou chvílinku
Pojď za námi na chvíličku
Zahrajem si na honičku
Kvaky, kvaky, kvaky kvak
Brekekeke je to tak*

Slzínek: *Ach vy žabičky a rybičky, vy jste na mě hodné, Vás chytat nebudu, Vás mám rád, ale maminka s tatínkem mě asi nemají rádi. Nikdy si se mnou nechťejí hrát, že prý nemají čas. Pořád na sebe křičí a mě nadávají do ubřečenců. Copak je to všude stejné, všude tak smutné jako u nás?*

Táta: *Tak vidíš, už zase pláče. Voda je z těch jeho slzí tak slaná, že nemusíme ani solit polévku. Někteří kapři a štiky i sumci se už od nás stěhují do sousedních rybníků. Já už jsem taky nasolený jako slaneček.*

Máma: Takhle už to dál nejde. Vždyť náš rybník se mění na moře. Mořské ryby sem připlavaly. Tuhle jsem viděla u výpustě žraloka a hejno makrel. Tfuuj. Já už mám té slané vody také dost. Bude muset jít do světa hledat jinou vodu

Táta: Hele Slzíneku jsi do světa. Musíš opustit náš rybník. Nedá se nic dělat. Jsi a najdi si moře, protože tam je voda slaná, tam patříš. Tam Ti snad bude líp.

Slzínek: Ale kde najdu moře, jak je mám hledat. K moři je od nás daleko. Ale to nevadí, snad se mi je podaří najít. Zkrátka a dobře, půjdu do světa. Třeba se mi podaří zapomenout na svůj žal.

Máma: Tak běž, a až se vyléčíš z toho věčného pláče, můžeš se vrátit. Třeba se do té doby vyléčí i náš rybník. A voda bude zase sladká.

Slzínek: S bohem maminko a tatínku, tak já jdu hledat moře.

Otík: Vidíte děti, Slzínek toho tolik naplakal, že voda v rybníce byla slaná skoro jako v moři. Kapři, okouni, bělice, líni a všechny ostatní ryby i raci a škeble se odstěhovali do jiných rybníků. A viděli jste sami, že i ta vrba pod kterou jsem tak rád seděl se změnila v chobotnici a plave si teď ve slaném uplakaném rybníku. A víte proč Slzínek pořád plakal? Jeho rodiče se pořád hádali, křičeli, asi ho neměli moc rádi a to děti, i ty vodnické vždycky pláčou. Tak víte co? Budeme teď držet pěsti, aby se nikde neztratil. Uděláme to děti? Ano, tak pěkně držte pěsti a já Vám povím za chvíli, jak to bylo dál.

1.přestávka

Mezi diváky pomalu prochází vodník a vodnice, loutky se „předvádějí“ dětem.

Máma: „Všiml sis, že už od nás odtáhly makrely i tresky?“

Táta: „Vím, žralok odplul už před týdnem. Ano, voda je u nás už zase sladká, ale co je se Slzínkem?“

Máma: „No, to mě taky trápí. Mluvila jsem s ploticemi, když se k nám vracely z Horního Rybníka a ty prý ho viděly, když si máčel šosy, než vkročil do Černého lesa.“

Táta: „Jéjéjé, do Černého lesa? Tam je to plné bludných kořenů, bažin a zabahněných louží
Co by tam vodník hledal za štěstí?
(loutka si vybere náhodného dospělého diváka) „Hele, pane, vás já znám. Vy jste mi
včera vysypal do rybníka trakař plný shnilých hrušek. Já vás viděl.“
(určitě bude následovat negativní reakce) „No jen aby! Já si na vás dám
pozor.“

Máma: „Ty táto, nech toho, teď máme jiné starosti. Jestli my jsme nebyli na Slzínka moc přísní?“

Táta: „Ale, nebyli.“

Máma: „Ale byli! Ty jsi byl na chlapečka přísný.“

Táta: „Já? Ty sis to vymyslela.“

Máma: „Ale tys ho vyhnal“

Táta: „Cože? Já? No ty jsi přeci ...“

Máma: „Počkej, táto, vždyť my se zase hádáme.“

Táta: „A řekli jsme si, že už se hádat nebudeme. Do světa jsme ho museli poslat, přeci .. no .. na zkušenou.“

Máma: „Ale není na to ještě moc malý?“

Táta: „Moc malý, moc malý. Jednou přeci musí poznat svět.“

Máma: „Tak pojd', musíme hledat dál, třeba nás Slzínek potřebuje.“ (obě loutky vystoupí na forbínu, zhasíná se v sále, rozsvěcuje scéna a loutky čučí)
„Ty táto, co to je?“

Táta: „Maminko, tak to je Černý les.“

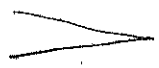
Máma: „Tak tam já táto nepůjdu, ja se bojím.“

Táta: „Maminko, neboj se, třeba nás Slzínek potřebuje. Musíme ho najít.“

II. DĚJSTVÍ - STRAŠIDELNÝ LES

Otík: Tak už jsem tady, děti. Prošel jsem kus světa, ale Slzínka jsem nikde neviděl. Teď jsem asi překročil (tenhle) bludný kořen, protože se pořád točím dokola v tomhle lese. Vidíte, nikde nikdo, ale počkat, slyšíte, někdo tam vzadu ~~zpívá~~ mluví

Sám s ranečkem světem chodím
 Boty sněhem blátem brodím
 Udělám vždy co můžu
 Rád každému pomůžu.

Že-by to byl Slzíněk? Ne to není vodníček, ten má tenčí hlásek. To bude asi nějaký vandrovník. Víte co? Zavoláme na něj. Haló, kdo je tam? Asi to neslyšel. Pojd'te, zavoláme všichni - haló,

4

Snad jen strašidel se bojím.
 v tomhle lese neobstojím.
 Možná se jim ubráním
 A sám sebe ochráním.

Otík: Je to opravdu vandrovník Josífek. Co ten tady dělá, teď, když za chvíli bude tma? No uvidíme.

Josífek: To se najednou setmělo, co to tady tak kvílí a skučí? Pomalu nevidím na cestu a támhle světýlka. To budou jistě bludičky. Nebo ne, to budou svatojánské mušky a ty mě vyvedou z lesa ven.

Otík: Tak se mi zdá, že se vandrovník Pepa trochu bojí. Děti, bojíte se také? Ale? Pepo, kam to jdeš, ty světýlka to jsou opravdu bludičky. A teď ještě přiběhly rusalky. Nechoď tam, ty tě zavedou do bažin. Zavolejme na něj, ať se vrátí. Josífku, vrať se! Kdepak, neslyší nás.

Jen pojd' dále Pepičku
Ukážem Ti cestičku.
Nepřekroč však bludný kámen
Jinak s Tebou bude ámen.
Že by se Ti nechtělo?
Pojd', bude nám veselo.

Josífek: Svatojánské mušky, lesní víly, vyved'te mě z toho lesa ven.

Hlasy: jen pojd' za námi, jen pojd' sem, až sem.

Josífek: Co to? Tady je bažina, já se propadám. Lesní víly, skřítci, pomozte mi. Pomoc, pomoc já se topím.

Otík: Děti, teď musíme zavolat pro pomoc. A zavoláme vodníčka Slzíneka. Ten tady někde musí být, pojd'te volat se mnou. Vodníčku Slzíneku, rychle sem příplav a zachraň Josífka, nebo se nám utopí. Ještě jednou, vodníčku, kde jsi? Pomoc!

Slzínek: kdo mě volá, co se tu děje.

Josífek: Já, Josífek, tady jsem v bažině, už mi bahno sahá až k bradě, pomoz mi, nebo se utopím.

Slzínek: A kde jsi?

Josífek: Tady za křovím, v té bažině.

Slzínek: tak se nehýbej, hned jsem u Tebe.

Á, tady jsi, počkej, my vodníci umíme taky trochu čarovat, já ti pomůžu.

Já jsem z vodnického rodu,
bahno změň se v čistou vodu,
dřív než přijde bílý den,
propusť Pepu z tůně ven.

Josífek: *Co to, já stoupám, já už se neutopím. Sláva, děkuji Ti vodníčku, že jsi mě zachránil.
Jak se Ti mám odvděčit.*

Slzínek: *Jmenuji se Slzínek, a odvděčit se mi nemůžeš. Já totiž hledám moře a ty si taky nevíš,
kudy se k němu dostanu.*

Josífek: *Ale proč hledáš moře, vždyť vodníci bydlí jen v rybnících a řekách, ve sladké vodě.*

Slzínek: *To by bylo dlouhé vyprávění.*

Josífek: *Nevadí, vždyť máme do rána času dost. A v téhle tmě bychom ještě zabloudili.*

Slzínek: *Tak dobře, já Ti to teda Josífku povím. Víš, moje maminka a tatínek mě asi nemají
rádi. Pořád na sebe křičí a mě je to líto. Tak pořád pláču. A ty moje slzičky tak osolily
vodu v tom našem rybníku, že jsem musel odejít, hledat si slané moře, tam to nebude
vadit, když budu plakat.*

Josífek: *Ale počkej přece, já Ti pomůžu a nemusíš do moře. Já znám kousek odtud jeden veselý
rybníček, ve kterém bydlí jedna vodnická holčička, Veseluška. Tak se nikdo nehádá,
nekřičí, tam se mají všichni rádi. Pomáhají si a nikdo tam nepláče. Uvidíš, že tam
taky nebudeš plakat.*

Slzínek: *Opravdu? Takový rybníček je? Opravdu mě tam dovedeš?*

Josífek: *To víš, že ano. A slibuji Ti, že se všechno změní k lepšímu. Teď si pěkně lehneme,
trochu se prospíme. Ráno bývá moudřejší večera. A při světle snadno najdeme cestu.*

Slzínek: *Fak dobře, dobrou noc Josífku.*

Josífek: *Dobrou noc.*

Opona se zatáhne.

III. DĚJSTVÍ - VESELÝ RYBÍČEK

Otík: *Tak vám tedy děti nevím, jak tohle všechno dopadne, ale já myslím, že dobře. Co myslíte vy? (reakce) Víte co, půjdeme se tam podívat. Ale ještě předtím Vám musí něco říct. Já jsem o tom Veselém rybníčku taky už slyšel. Ta vodnická holčička, Veseluška, co tam bydlí je moc hodná a Veseluška se jmenuje proto, že je celý den veselá, pořád si zpívá, má dobrou náladu a každému ráda pomůže, všem těm rybám, rakům a žábám co v rybníčku bydlí. Tak se pojďme se tam spolu podívat, chcete? (reakce)*

(Opona a píseň)

HONZA
S KYTAROU

*U veselého rybníčka
Je stále dost sluníčka
V teplém bahně na kraji
Rybky se tam cachtají
Nejvíc se vždy zablátí
Okouni a candáti
Veseluška pak na ně
Pustí vodu ve vaně
Sprchou pěkně postříká
Candáta i kapříka
Od ploutví až po uši
Ručníkem je vysuší.*

Kapr: *Ten dlouhoveský mlynář už mně pořádně zlobí, pořád upouští vodu z rybníka na to svoje mlýnské kolo, voda je potom studená, kalná a já nemůžu spokojeně odpočívat v bahně.*

Škeble: *Máš pravdu, Petře, voda je tak kalná, že už jí ani nestačím čistit a z té zimy už jsem pěkně nastydlá, hepčí.*

Rak: *Nevíte kolik mám nastříhat řas do polívky, aby se vešly do hrnce, Veseluško!!!*

Veseluška: *Já Tě slyším, nemusíš tolik křičet, nastříkej jich tolik, aby to bylo dobře.
A co vy ostatní, pořád si na něco stěžujete. Podívejte jak venku svítí sluníčko, tak buďte veselí.*

Kapr: *Jak můžu být veselý, když mě bolí žábry (zub požerák) VOŽERÁK*

Veseluška: *Tak pojď sem, já Ti to pofoukám a večer Ti dám obklad ze žabince. To pomůže.*

Škeble: *A já jsem pořád nachlazená, ten nálev z jiker mi nepomohl.*

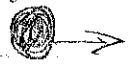
Veseluška: *Tak vyzkoušíme odvar z puškvorce. Ukaž pusu! No, máš to zarudlé. Běž do postele a do večera tam zůstaň*

Rak: Já mám hlad, co bude k obědu?

Veseluška: Polévka z rybníčních řas a dušené lekníny s rákosím. Ale co to? Co to?

Kapr: To je zase mlynář, chce si chytit nějakou rybku k večeři. Tůdle nudle. Já Ti dám rybu.
Veseluško, dej mu do sítě tu plechovku a tu starou gumovku co sem včera hodil.

AB 16

Veseluška: Pomoc, kamarádi, pomoc, ruka se mi chytla do sítě a mlynář mě táhne ven z rybníka.

Škeble: Veseluško, pomoc, ale co to plácám, Veselušce musíme pomoc. Ty jsi nás vždycky učila, že největší kouzlo je mít někoho rád.

Spol.: A my jiné kouzlo neumíme.

Kapr Petr: Ted' je každá rada drahá.

Rak Jára: Já mám nápad, vzbudíme strýčka Střiháčka, ten má ostrá klepeta a síť přestřihne, já to nedokážu, protože moje klepeta jsou tupá.

Kapr Petr: Ten spí, jako když ho do vody hodí.

Škeble: Ale vždyť je ve vodě.

Kapr Petr: Já vím, že je ve vodě.

Rak Jára: Jedině, že kdyby nám ho pomohly vzbudit děti, zavoláme:

Spol: Ráčku, ráčku Střiháčku, probud' se.

Střiháček: Kdo mě budí, víte že vždycky v tuhle dobu spím.

Kapr Petr: Veseluška je v nebezpečí.

Střiháček: Cože Veseluška, té já musím pomoci, ta mi nechává nejlepší kousky od obědu.

- Hudba NA RAKA ZESILOVAT

Střiháček: Už to bude šmik, šmik a je to.

Spol: Hurá, hurá, a máme vyhráno, hurá!

Mlynář: Tak abyste věděli, k Vašemu rybníku už nikdy nepůjdu, vždycky se tady snažím něco chytit a nikdy nic nechytím. S Bohem.

Tiše slyšíte

Veseluška: ~~Tak už nechte toho zpívání, víte že při jídle se nemluví ani nepřed.~~ Tiše, slyšíte,
někdo je na hrázi u stavidla.

Josífek: Tak už jsme tady Slzínku. To je ten rybníček, teď už mě nepotřebuješ, tak se měj a držím Ti pěště ať se uzdravíš.

Slzínek: Děkuji ti Pepo, tak já tam tedy skočím, sbohem.

Kapr: A jeje, koho nám to sem žáby nesou.

Slzínek: Já jsem vodník Slzínek a jsem nemocný, pořád brečím a solím slzami vodu.

Kapr: Ale naše Veseluška umí léčit každou nemoc, ta Ti pomůže.

Veseluška: Vítež u nás Slzínku, já jsem Veseluška a když mi řekneš, co Tě trápí, tak

Slzínek: Ne, ne, to je moc dlouhé vyprávění, a nebo ano. Mám nemocnou dušičku, naši mě asi nemají rádi a tak mě vyhnali z našeho rybníka, abych si našel moře se slanou vodou.

Nemohl jsem jej najít, ale vandrovníček Josífek mi poradil, abych přišel k Vám, že u Vás se snad rozveselím a najdu lék na to svoje trápení. ~~Je~~
Veseluška = Počkej kdy Slzínku mi něco nafodla.

Kapr Petr: To víš že ano, podívej se na mě, ještě včera mi bolel zub a dnes už mi nic není.

Škeble: A na mě se podívej, kdybys věděl, jak jsem kýchala a teď po kýchání ani památky. A kdo nám pomohl? Veseluška.

Rak: Uvidíš, že tobě pomůže taky.

11

Vítáme tě vodníčku
V rozesmátém rybníčku
Vsad' se s námi, že brzy
Zapomeneš na slzy
Budeš zdravý jako bobek
~~jak správný vodnický kluk~~

Slzínek: To je sice hezké, ale mě nebolí zub, ani nemám rýmu, mě bolí moje dušička.

Veseluška: Jak Tě tak poslouchám, tak ty si myslíš, že Tě vaši nemají rádi. Nemáš pravdu. Já už jsem všechno zařídila mezi tím, co jste si tady povídali.

Slzínek: Tatínku, maminko, kde se tady berete?

Rodiče: No Veseluška pro nás poslala. Slzínku, vždyť mi tě máme rádi, hlupáčku, to já jen na oko vždycky hudoval a já taky.

Veseluška: To už by stačilo. Teď budete poslouchat všichni chvíli mě. Jako správná rodina, kde všechno znovu začíná, sedneme si ke stolu a dáme se do jídla.

Písnička: 18 verze

Otík: Tak vidíte, děti, co myslíte, má to takhle vypadat, ten konec? Já si myslím že ano, v nejlepším je třeba přestat. I s pohádkou, i s jídlem. No a co já? Já zas poputuju po řece Otavě dál po proudu, budu bafat ze své vodnické fajfky tabák z puškvoorce, vyprávět vodnické pohádky a mezi nimi určitě zase někdy povím tu O vodníku Slzínkovi a

12

ZATAHN
OPONĚ